

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

ULTIMA ORĂ PENTRU DEZMETICIRE

Democrația românească trece azi prin momentele cele mai penibile. Partidele de dreapta, adeptele diciturii și ale unei alte politici externe, sînt în plină ascensiune. Partidele de dreapta au fost totdeauna dinamice și gălăgioase. Acum însă, de la venirea la cîrma statului a guvernului Go-ga—Cuza, gălăgia lor nu mai are margini. Cei dornici de dictatură se și văd apăsînd cu genunchiul grumazul poporului, se și văd sugrumînd libertățile publice, reducînd la tăcere orice glas protestatar, paralizînd dintr-un început orice gest de revoltă.

Dreapta împrăștie teroarea. Când se va afla la putere va practica teroarea.

Acum o împrăștie numai.

Dar se pare că asta este încă de ajuns pentru ceasul de față.

Sistemul a prins.

În toate sufletele a pătruns panica.

Oameni care până ieri nu scăpau un singur prilej pentru a face profesiune de credință democrat-burgheză s-au descoperit dintr-o dată simpatizanți, dacă nu adepți devotați, ai dreptei.

Rîndurile celor de pe pozițiile democratice s-au rărit în chip impresionant.

Aceste rînduri continuă să se rărească.

Faptul trebuie să înceteze.

Am biciuit totdeauna lașitatea.

Am avut totdeauna o nesfârșită scîrbă pentru licheaua care se gudură pe lângă cei puternici sau pe lângă cei care mâine pot fi cei puternici.

S-au înregistrat dezertțiuni la dreapta printre profesioniștii politici.

Le-am comentat, în măsura în care ne-a îngăduit cenzura, la vreme.

CUGETAREA

LUNII

*Minunea este copilul
cel mai drag
al credinței.*

(Goethe)

S-au înregistrat de asemenea dezertțiuni de ideologi la dreapta.

Actele de lichelism sunt mai greu de împiedicat.

Dar dacă panica nu s-ar fi întins și asupra frunțașilor democrați burghezi, dacă

Zaharia STANCU

5 februarie 1938

(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței
strămoșești

*Puțin somn,
puțină ședere,
puțină dormitare,
puțin să stai cu
măinile în sân, și
ca un rău călător
îți va veni sărăcia
și ca un bun
alergător, lipsa.*

*Dar dacă nu vei
fi leneș, atunci ca
un izvor îți va
veni secerișul, iar
sărăcia ca un rău
alergător va fugi
de tine.*

SOLOMON

Un mare poet uitat

SFÂNTĂ LAȘITATE ROMÂNEASCĂ

Damian URECHE

Motto:

Să loviți în mine când împart cu ștabii

Două Bucovine, două Basarabii

Dacă pace-nseamnă liniște impusă

Plânsul meu cântați-l doar în limba rusă!

Datorită ție stăm în umbră
Nu mai pot valorile să crească
Stăm de-un veac cu mâinile în solduri
Sfântă lașitate românească.

Și de-atâta chin și de durere,
Nu mai pot nici mamele să nască
Nu primim nimic dar ni se cere
Sfântă lașitate românească.

Trădători cu sufletul de slugă
Ce-au ajuns la viața boierească
Au venit la sânul tău să sugă
Sfântă lașitate românească.

Mi se face totuși lehamite
Cu aplauze tot strigînd trăiască
Dăm lozinci poporului și-nghite
Sfântă lașitate românească.

Din cuprinsul sfintei noastre țări
Rup vecinii cu măsea frățească
Și ne-așteaptă noi amenințări
Sfântă lașitate românească.

De-ar veni și aici un pic mai bine
Dictaturi să nu ne mai umbrească
Poate-atunci vom scăpa de tine,
Sfântă lașitate românească.

Însemnări în vară

Mă îndemna cândva maestrul Ion Arieșeanu — cu bunătatea și înțelepciunea omului care a scris mai multe cărți decât citește unii politicieni într-o viață — să încep să scriu proză. De la cea scurtă la roman. Și-n timpul ce-mi mai rămâne, să păstrez obiceiul unor însemnări cotidiene. Îmi amintesc deseori sfatul domniei sale, chiar dacă cele peste 12 gazete pe care le coordonez îmi lasă puțin timp, sau deloc, pentru a-mi demonstra cetățenia literară.

Uneori însă, sub titlul oferit în dar de maestru, adun în cuvinte „fapte de viață revelatoare pentru ceea ce criticii numesc îndeobște psihologia obscură a unei comunități”.

Dar și acestea cu teama de a nu deveni un diarist. Deși, acest gen ambiguu, poate restabili scripturului circulația vieții în spirit.

Ciudat popor suntem noi românii. Cel mai faimos tablou „patriotic” românesc, „România revoluționară”, o reprezintă pe Mary Grant, născută din tată scoțian și mamă franțuzoaică, măritată cu Rosetti și pictată de C.D. Rosenthal, evreu născut la Budapesta. Să mai spună cineva că nu suntem europeni, când

imaginea ideală a României e direct legată de această Mărie...

*****

Marea eroare a creștinismului, spunea odată Preda, este că oamenii

Vasile TODI

(continuare în pag. a 2-a)

Tricolorul și poporul

În decembrie 1989, „revoluționarii” au desprins stema de pe tricolor, sub pretext că „însemnele statului comunist-

regalitatea etc)... însă nu s-a pus și acest lucru pare să reprezinte ruptura dintre stat și popor.

Dacă noua conducere în frunte cu Iliescu și Roman, n-ar fi fost dirijată din exterior, n-ar fi restituit „părțile sociale” străne cu sacrificiu în regimul Ceaușescu, ci le-ar fi transformat în acțiuni și astfel nu mai era nevoie de „cuponiadă” cu jaful ce a urmat.

Oamenii ar fi aflat că toate societățile le aparțin în cadrul acestei „privatizări”, nu s-ar mai fi falimentat întreprinderile (să le cumpere „hoții” ieftin și străinii pe nimic), n-ar fi involuat industria prin schimbarea conducerilor capabile cu sindicaliștii oportuniști, nu s-ar mai fi dezmembrat C.A.P.-urile și prădat (cum de altfel s-au păstrat în alte țări: Ungaria, D.D.R., Cehia, Slovacia, Polonia, etc...), n-ar fi ajuns oameni cu sprijin financiar extern să pună mâna pe ce avem mai bun, mai rentabil și mai competitiv. Astfel s-ar fi scurtat tranziția cu 10 ani și am fi azi în frunte ca dezvoltare, sănătate socială și bogăție.

Dar nu sunt de vină doar cei ce au luat puterea... Principala vină o are

Drd. Ștefan TARJOC

(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 7 (149)

IULIE
CUPTOR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

ULTIMA ORĂ PENTRU DEZMETICIRE

(urmare din pag. 1)

propagandei febrile a partidelor de dreapta i s-ar răspunde cu o contra-propagandă tot atât de febrilă, deplasarea spre dreapta n-ar mai avea loc.

Mirajul, ca orice miraj, s-ar destrăma. Cei lași socotesc că totul e pierdut.

Noi credem că printr-o acțiune energetică și imediată pericolul dictaturii de dreapta poate fi înlăturat.

Este nevoie pentru salvarea și întărirea regimului libertăților publice, de efortul tuturor celor care cred în superioritatea acestui regim față de odiosul regim dictatorial, în care omul devine unealtă nevoită să

asculte orbește de poruncile unuia singur.

Acest unul nu totdeauna este cel mai înzestrat, și, om fiind, poate greși grosolan în judecățile lui și deci azvîrli poporul, în fruntea căruia s-a așezat dictator, în prăpastie.

Istoria - pe care de la o vreme se pare că nimeni n-o mai cercetează - dă numeroase exemple în care greșeala unuia a nimicit un întreg popor.

Trăim o oră ultimă, în care dezmetecirea și acțiunea împotriva încercărilor de dictatură trebuie să se producă și să fie generală.

Zaharia STANCU
(5 februarie 1938)

Tricolorul și poporul

(urmare din pag. 1)

Finanța Mondială care a ținut să ne dezbină și să ne îngenuncheze fiindcă nu aveam datorii externe. Inițial au încercat prin conflicte interne gen Yugoslavia să ne rupă în bucăți, iar fiindcă n-a mers, din cauza unor generali patrioți, a încercat și a reușit cu alte scenarii. Astfel am vândut pe nimic de la fabricile de îngrășăminte și ierbicide și ciment (ca și cum n-am mai face agricultură și n-am mai construi nimic și parcă n-am ști că profitul urmează proprietatea doar poluarea rămâne în țară), până la bănci, petrol, gaze, aluminiu (cu fabrici cu tot), iar în curând vom da și aurul, CEC-ul, hidrocentralele și atomocentrala. În aceste condiții cum vrem să mai ținem tineretul în țară. N-am luat exemplul Poloniei, care și-a ținut cea mai mare bancă (tip BCR) nici a Ungariei care și-a atras diaspora în țară, nici a Cehiei care cumpără ca stat fabrici de la noi (vezi fabrica de medicamente Cluj), nici a Germaniei Democrate care n-a fărâmițat proprietățile agricole nici a Slovaciei ce a menținut structurile vechi viabile, nici a Sloveniei care a pus accentul pe turism (deși aveam condiții "har Domnului"), etc....

Noi ne-am aliat în așa zisa tranziție cu străinii cu care am falimentat firmele bune (prin fragmentare și firme "căpușe" sau concurență neloială), mulțumindu-ne cu până la 10%, iar când am reușit mai mult, străinii ne-au reclamat la Finanțe și justiție pentru corupție, ca să nu le mai stăm în cale.

Aceste lucruri s-au putut desfășura la lumina zilei prin complicitatea tuturor guvernelor de după 1989, pentru comisioane, din incompetența sau prin șantaj cu intrarea în NATO și Europa. Așa am ajuns unde suntem și faptele dovedesc, că statul nu mai reprezintă demult poporul.

P.S. Prin ultima ordonanță Guvernul Tăriceanu a transformat Curtea de Conturi din tigrul în pisică, adică dintr-un organ de control temut (care-i mai deranja pe cei compromiși) în instituție de audit.

Însemnări din vară

(urmare din pag. 1)

morali se înșală crezând că un om sortit să facă rău și silit de împrejurări potrivnice să facă bine e un om salvat.

Este duminică și odihnesc în răcoarea casei bunilor mei părinți. Canalele de știri abundă în fapte anticreștine și fărădelegi: de la comandantul de vas până la ultimul matelot aflat pe nava numită România, numai hoție, numai minciună. Închid scârbit televizorul, parafrazând în minte vorbele părintelui Calistrat de la Bârnova: „Grea pedeapsă de la Dumnezeu peste fiii acestui popor, când îi va ajunge ziua să mai dorească să păcătuiască și să nu mai fie de folos nici păcatului. Până și păcatul să se îngreșeze de ei și să îi părească”.

Vasile TODI

Actualitatea lui Tănase

Nu te jena!

Ai o treabă oarecare
La un minister... cutare
Dar la ușă-i un portar
Totdeauna refractar.

Ia-l atunci cu protocol
Scoate repede un pol...
Poate crezi că n-o să-l ia?

Nu te jena!

P-ormă, hai la domnul șef.

Domnu' șef nu are chef.

Îl saluți cu deferentă,

Îi dai mâna cu insistență

Da-n mână să nu fie gol...

Să se simtă un mototol...

Și de vezi, prin imposibil,

Că rămâne impasibil...

Dă-i bonjur „encore une fois”...

Nu te jena!

Și hai la director sus!

Dom' director e indispus,

Aici nu-i cu poșdic,

Este chestie de plic...

Salut, domn' director, zic,

V-am adus memoriu-n plic,

Dacă-l pipăie-ușurel

Și îi pare subțirel

Spune iute, la moment:

Am și-un memoriu supliment,

L-aduc mîini'. Puteți conta,

Nu te jena!

Zi de trei ori orevoar!

Și hai sus la secretar.

Aici e cu etichetă...

Aici trebuie servietă!

Unii-ai naibii te condamnă,

Cică asta spert înseamnă.

Așa-i lumea. E neună!

Ce-i nevoie spert să-i spună

Spune-i comision, cadou,

Găsește-alt cuvânt mai nou,

Dar dă-i omului ceva!

Nu te jena!

Radu TĂNASE

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România“ Călin Popescu Tăriceanu, Prim Ministru

Bancu' de piață

Un ziarist a reușit să cumpere, pentru o sumă modică, subiectele care urmau să fie date, a doua zi la examenul de Bacalaureat.

Culmea este că la Capacitate, un alt jurnalist a reușit și el să pună mâna pe subiecte, numai că atunci a profitat de naivitatea celor din Comisie.

Aveea, nr. 112

* * *

Gigi Becali a cumpărat cu 7 milioane de dolari clădirea din strada Ion Alexandrescu nr. 1, unde ani de zile a funcționat Ambasada Argentinei.

Imobilul, cu o suprafață construită de 2.500 mp, a fost câștigat în instanță de moștenitorii foștilor proprietari care l-au vândut latifundiarului din Pipera.

„O să mai investesc aproximativ jumătate de milion de euro ca sa am cea mai frumoasă clădire din București. O să pun afară un steag cu chipul Sfântului Gheorghe care omoară balaurul pentru a fi simbolul acestei clădiri”.

Gazeta Sporturilor, nr. 5005

* * *

Altă sfidare făcută de croitoreasa de zdrențe Romanița Iovan, plătită și strecurată în ziarul ei de casă, „Libertatea”: „Romanița pregătește deja camera copilului. Creatoarea de modă, însărcinată în șase luni, va aduce pe lume un băiețel în octombrie, în aceeași lună în care este născută și ea”. Și în aceeași lună în care bărbă-su (sau poate chiar ea, curva curvelor) l-a ucis, cu sânge rece, pe Bogdan Florin Iancu. Să reținem, deci, că vagaboanda asta obraznică și cu un limbaj murdar, de vidanjor, iarăși are un „mormoloc” în burtă. Hai să vedem dacă o fi adevărat, sau dacă minte din nou. ● Am verificat: fiica mai mică a lui Traian Băsescu e „consilieră” la firma Luxten, de unde încasează uriașa sumă de 15.000 euro pe lună (adică 525.000.000 de lei vechi!). Ce-i asta? Asta e o formă mascată de mituire a lui ta-su.

România Mare, nr. 834

***

Agathon, șofer pentru Etno

Fost ministru al turismului și tineretului, Dan Matei Agathon are o nouă preocupare: e sunetistul și șoferul trupei Etno. După ce s-a implicat în crearea unor grupuri etno-dance ca Hora și Etno, pentru a „colora” expozițiile românești peste hotare, Agathon verifică acum buna rulare a pieselor trupei sus-amintite la concertele și însoțește trio-ul în deplasări, ca șofer. De exemplu, zilele trecute i-a condus pe „etnici” la sărbătoarea din Oraștie. Se pare că există și o explicație pentru noua ocupație a fostului ministru: Silvia Stanciu ar fi iubita fostului ministru. (Florian Gheorghe)

Libertatea, nr. 5085

DUREREA ÎNVINSĂ

Pentru că îl supăra în permanență durerea fizică ce nu-l părăsea o clipă, Kennedy oferea străinilor imaginea vigoriei și vita-lității, în vreme ce spatele îl su-punea la permanente suplicii.

Fotoliul cu basculă devenea astfel pentru națiune simbolul valorilor ce prelevau la Casa Albă: răbdarea, reflexia și absența oricărui ceremonial.

Un corset, trei băi calde zilnic, repausul pe o saltea electrică, exerciții fizice înainte de masă, puțin înot în apa piscinei încălzite de la Casa Albă erau tot atâtea paleative ce îi aduceau o ameliorare. Durerea, cu toate acestea, nu-l părăsea o clipă:

„El nu se plângea niciodată, spunea Dave Powers. Bruștele perioade de tăcere lăsau să se înțeleagă că spatele îi pro-ducea suferință, dar nu se plângea niciodată”.

În mai 1961, cu prilejul vizitei oficiale la Ottawa, președintele trebuia să planteze un arbore: brusc, durerile spatelui l-au cuprins. Ajuns acasă, cei din jur au înțeles cât suferea, după cum l-au văzut strecurându-se, cu infinite precauțiuni, în cada băii.

La reîntoarcerea la Washington a fost obligat să meargă sprijinit în cârje. Dar s-a ferit să ofere în public imaginea unui om suferind și-și abandona cârjele când părăsea Casa Albă, suferind cu stoicism. De asemenea, în același an, a trebuit să rămână așezat pentru a ține un discurs și să anuleze multe altele.

Adeoseori se simțea mai bine și alteori mai rău. „Depinde de starea vremii și de politică” – spunea el. Totdeauna însă îi era dificil să urce scările.

Tradiția cerea ca el să deschidă sezonul de base-ball, lansând prima minge. El se achita de această sarcină cu prudență, dar ca oricare alt lucru pe care vroia să-l facă cât mai bine, reușea și de data aceasta. Juca deseori golf, dar spatele nu-i permitea să-și ia în brațe copiii.

Președenția era departe de a necesita aceeași durabilitate fizică ca și compania electorală, dar președenția lui Kennedy însemna pentru colaboratorii săi, și inclusiv pentru el lungi ore de muncă, o activitate neîntreruptă și o concentrare constantă. John Kennedy își încetinea rareori ritmul, în ciuda durerii care îi chinuia spatele.

Gimnastica severă, pe care o practica zilnic sub supravegherea dr. Hans Kraus, specialist newjorkez, își avea efectele sale benefice. Pe de altă parte, el îl menținea în formă. Fotografii care îi arătau fața buhăită îi răneau vanitatea sa, dar greutatea i se stabilizase. El se supunea de-seori la un regim strict.

Prevăzând o apariție la televizor, el

renunța cu o zi înainte la felul său favorit: sufle cu ciocolată. Căpătase câteva riduri în plus, tâmpelile erau grizonate și, așa cum spunea Dave Powers, „câpăta din ce în ce mai mult aerul unui Președinte”. Pentru a câștiga timp își primea croitorul și frizerul în biroul său de lucru.

C.R.

ION MARCU

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Când Crisula Ștefănescu, cercetător-analist la secția de cercetare a postului de radio “Europa Libera” la vizitat în decembrie 1989 pe Alexandru Zinoviev întrebându-l cât timp va mai rezista Ceaușescu, acesta i-a dat un răspuns incredibil: “Până la prima ieșire din țară!”

La 16 ani de la această întâmplare, m-am întâlnit cu omul care i-a sfidat public puterea lui Ceaușescu, fără a cunoaște prorocrea lui Zinoviev. Pe omul, dacă există cu adevărat tendința de a așeza oamenii din jurul nostrum într-un raft anume, atunci eu l-aș așeza cu siguranță pe acela înobilat cu eroii neamului, asemeni cărora a trăit – contestat și adulat deopotrivă și tot asemeni lor sfârșind în mizerie și uitare, căci după acea întâlnire, așa cred eu, ca va sfârși acest om într-o țară în care cuvântul onoare nu prea mai are ce căuta.

Nu știu de ce – dar poate veți înțelege dumneavoastră, cititorii – pe toată durata dialogului cu Ioan Marcu îmi împungeau auzul vorbele rostite de Octavian Goga, în decembrie 1916: “Țară minoră, țară de secături”.

V.T.: Ioane, unde te-ai născut?

I.M.: M-am născut în 1949, 1 ianuarie.

V.T.: Unde?

I.M.: În Prahova, comuna Posești. La vârsta de 14 ani am plecat la Hunedoara, m-am angajat!

V.T.: La 14 ani?

I.M.: Exact!

V.T.: Unde te-ai angajat?

I.M.: La combinatul Siderurgic, în 1963. Combinatul Siderurgic Gheorghe Gheorghiu Dej.

V.T.: Te-ai dus ca elev la profesională?

I.M.: M-am angajat ca electrician, cu jumătate de normă, doar 4 ore, dar eram plătit, vă dați seama, la 14 ani! M-am angajat chiar la 1 ianuarie. După școala primară am făcut liceul seral.

V.T.: Unde?

I.M.: La Hunedoara. După aceea m-am căsătorit în Hunedoara și apoi, în 1973-1974, am venit în Timișoara.

V.T.: Unde?

I.M.: În Timișoara. M-am angajat la UMT.

V.T.: În Timișoara când ai venit, ți-a dat casă cineva?

I.M.: Da. Atunci aveam apartament. În 1974!

V.T.: Ți-au dat casă, la cât timp de când ai venit?

I.M.: În 1974. La un an.

V.T.: Fără greutăți?

I.M.: Fără, fără! N-am avut probleme.

V.T.: Și Revoluția din 1989 unde te-a prins?

I.M.: În Decembrie 1989 eu am fost de noapte. Exact în data de 5 Decembrie 1989!

V.T.: Deci din data de 5 decembrie 1989 te-ai angajat revoluționar?

I.M.: Ce să vă spun... Cu data asta eu nu m-am mai prezentat la UMT.

V.T.: În slujba răzvrătirii!

I.M. Din acel moment... „La revedere”...

V.T.: Sau 15 pe 16?

I.M.: A, da, 15 spre 16, scuzați-mă, când am fost la Töckes.

V.T.: Cui se datorează Revoluția aceasta: lui Töckes, „agenturilor” străine..

I.M.: Așa am auzit și noi. Pe noi prea puțin ne-a interesat. Noi am ieșit, muncitorii, tineretu’...

V.T.: Dar ce-ai aflat ulterior? Ai fost senator, demnitar?!

I.M.: A, bine, asta după 90, după 92.

V.T.: În ianuarie ai fost primarul orașului Timișoara?

I.M.: Da!

V.T.: Primul primar al orașului Timișoara?

I.M.: Da. Eu am fost primul primar! Acum despre revoluție știți cu toții! Știe toată lumea și ce să vă mai spun eu?! Lumea știe, eu nu m-am mai prezentat la UMT, numai când m-am prezentat în data de 20, cu cearșaful, când a fost primul ministru Dăscălescu, primul secretar și eu cu cearșaful!

V.T.: Ai intrat să negociezi cu ei?

I.M.: Sigur.

V.T.: Și ai intrat singur în cabinet?

I.M.: Da, singur, Ion Marcu.

V.T.: Și cine era în cabinet?

I.M.: Păi, erau mai mulți, vă dați seama, și securiști, Dăscălescu...

V.T.: Și primul secretar?

I.M.: Da, și primul secretar... cum îl chema... că am uitat?

V.T.: Matei?!

I.M.: Nu, nu...

V.T.: Danică?

I.M.: Nu, nu! Că a murit!

V.T.: Dănică era!

I.M.: Ba nu, că acesta era la Hunedoara, la Deva.

V.T.: Nu Dănică, Bălan...!

I.M.: Da, Bălan...

V.T.: Și ce ți-a spus când ai intrat înăuntru?

I.M.: “Băi tovarășu” – eu eram cu cearșaful, cu libertatea – să vină patru persoane”, și au venit, mă rog...

V.T.: Și nu ți-au spus nimic?

I.M.: Jos cu Ceaușescu!

V.T.: Tu lor...

I.M.: Da, bineînțeles!

V.T.: Și ei? Care a fost reacția lor?

I.M.: Primul Ministru a tremurat, și mai ales a căutat să vorbească el la lume cu...

V.T.: ...cu portavoce!

I.M.: Da... scuzați-mă.

V.T.: Și?

I.M.: Ce vreau să vă spu și n-am mai spus la nimeni... a fost primul secretar Bălan, care mi-a șoptit: „Nu vă omoară nimeni și nu mai e nici o șansă. Veți câștiga!”

V.T.: A spus Bălan asta?

I.M.: Vă rog, credeți-mă.

V.T.: Între patru ochi sau cu ei toți?

I.M.: Numai eu cu el, între patru ochi! Știa!

V.T.: Și așa a spus Bălan?

I.M.: Mi-e martor Dumnezeu! „Nu vă fie frică, veți câștiga”, așa a spus!

V.T.: Asta era în 20 decembrie?

I.M.: Da, în 20.

V.T.: Asta ți-a dat foarte mult curaj?

I.M.: Da. Dumnezeu să-l odihnească pe Bălan!

V.T.: Și ulterior ai intrat în Senat, ca senator!

I.M.: În 1992.

V.T.: În FSN!

I.M.: FSN.

I.M.: Nu! Că am zis în 89 că va fi bine!

V.T.: Și acum ai ajuns evacuat din casa pe care ai cumpărat-o?!

I.M.: Da. În 1990, apartamentul.

Pr. Brânzei: Acum trebuie să-ți restituie banii.

I.M. Păi... Acum nu mai interesează, dar puteam să-mi cumpăr în altă parte.

Pr. Brânzei: Și i-au dat o locuință mizerabilă!

I.M.: Tocmai.

Pr. Brânzei: Cu șobolani!

I.M.: Da, cu șobolani.

V.T.: Și unde ți-au dat?

I.M.: Eu nu m-am dus s-o văd, dar s-au dus alții și-au zis: „Fără gaz, fără căldură, numai cu pământ...”

V.T.: Era mai bine în apartamentul comunist decât acolo?

I.M.: Vai de mine! Era cu baie, bucătărie, totul confort I. Ce să vă mai spun. Regret! Sunt momente în care eu, nu mi-e rușine să o spun, îl regret și pe Ceaușescu! Ținând cont că mă mai întâlnesc cu foarte mulți muncitori care n-au o pensie, n-au bani, n-au serviciu! Din ce trăiește lumea?! Pe vremea lui Ceaușescu, pe vremea comuniștilor, erau doctori, erau școli, era tot ce ai vrut! Acum nimic, că doar știm cu toții! Haideți să nu ne mai fie rușine, domnilor! Pentru mine Adrian Năstase e un escroc. Uitați, în acest moment este un escroc, Adrian Năstase!

V.T.: De ce Ioane?

I.M.: De ce?! Un hoț! Peste noapte toți au devenit miliardari!

V.T.: Nici comuniștii n-au avut așa ceva?

I.M.: Tocmai!

V.T.: Colegii revoluționari au făcut ceva ca să te sprijine?

I.M.: Cine?! Nimeni n-a ieșit.

V.T.: Dar sunt atâtea asociații...

I.M.: Nu, nu a ieșit nimeni.

V.T.: Cine a tras în revoluționari, Ioane?

I.M.: Vreți să vă spun exact? În data de 17 în Căminul Girocului...

V.T.: Cine a tras: milițienii, securiștii sau armata?

I.M.: Și unii și alții! Dar știți, eu mă abțin...

V.T.: Păi să nu te abți.

I.M.: Cine a tras?! Cine a spart și magazinele în data de 17? Pac, pac, și plecau! Pac, pac, și plecau! Și atunci mi-am dat seama, când i-am auzit, ei vorbeau rusește. De ce să ne ascundem, vorbeau rusește!

V.T.: În 17, aici în Timișoara?!

I.M.: Da, da!

V.T.: Însăamnă că știa Ceaușescu ce știa!

I.M.: Da! Și printre altele a spus către securiști: „Să nu vă atingeți de muncitorul Ion Marcu!”

V.T.: Cine?

I.M.: Ceaușescu!

V.T.: De unde ști?

I.M.: De la securiști. De la cei mai mari care au fost aici Radu Tinu, Sima...

V.T.: Ce colegi senatori meritau respectul muncitorului Marcu?

I.M.: Vadim!

V.T.: Ce mai aștepti Ioane de la timpurile de astăzi?

I.M.: În primul rând, de la patronii de astăzi aștept respect, pentru că ei sunt beneficiarii revoluției. Aștept respect pentru muncitorul Ion Marcu, pentru că am fost cinstit și cinstit voi rămâne.

V.T.: De câți revoluționari din Timișoara îți amintești? De cei adevărați...

I.M.: Pentru mine sunt toți! A ieșit lumea! Toți sunt, nu numai x, y, z...! Toți.

V.T.: Suntem, care va să zică, domnule Ion Marcu, un popor de revoluționari în care unii, din păcate, sunt mai revoluționari decât alții.

Vasile TODI

O LOCUINȚĂ PENTRU UN EROU
ION MARCU

Un nume pentru cartea de istorie. Când spui Ion Marcu spui Revoluția Română din 1989 începută la Timișoara și când evoci acele evenimente primul nume la care te gândești este tot Ion Marcu.

Un erou în viață, cu care s-ar mândri orice popor și un personaj care poate sta în loja cea mai de cinste pe care o are teatrul istoriei.

Ion Marcu nu a murit în Revoluție pentru că Dumnezeu nu a vrut să moară, nu am murit nici în urma unei operații teribile, acum însă moare de ciudă pentru că unii așa vor, să moară Ion Marcu de ciudă, și iată pentru ce: pentru „simplu” fapt că drept mulțumire pentru că este simbolul libertății unei națiuni nu poate primi locuință deși legea îi dă „dreptul”. Ii dă dreptul în dos și-i oferă o locuință în care ar fi trebuit să șadă cei care au împilat acest popor, o locuință mai rea ca o celulă de pușcărie.

În decembrie 89 am crezut că vom schimba soarta românilor în bine, după decembrie 89 am crezut că ei, cei din frunte atunci, vor rămâne în frunte. Nu a fost însă așa. În frunte sunt tot ei, cei de ieri, și tot la ei trebuie să întinzi mâna indiferent că ești Ion Marcu.

Iată pentru ce Ion Marcu moare de ciudă. Unde sunt oare revoluționarii de ieri, căci cei de azi te-au uitat. Au făcut pact cu diavolul.

Am scris aceste rânduri pentru că așa îmi dictează conștiința de preot, de preot și om al Revoluției Române din Decembrie 1989.

Revoluționari, treziți-vă și fiți alături de Marcu, pentru că Ion Marcu are nevoie de voi. Azi, mâine, puteți să fiți în situația lui.

Fiți uniți! Uniți ca atunci în Decembrie 1989.

Ioane, curaj! Sunt sigur că vei învinge din nou.

Preot Ioan BRÂNZEI

V.T.: Ioane, ai avut o discuție cu Ion Iliescu înainte să intri în Partid?

I.M.: Da, dar nu am candidat în 90! Am avut probleme cu Primăria.

V.T.: Ion Iliescu cum ți s-a părut ca om?

I.M.: Domnule, eu l-am respectat! Acesta e adevărul! De ce să spun că m-am certat? Nu m-am certat! El s-a separat, asta e părerea mea, că n-am mai candidat în partidul lui.

V.T.: Și cum s-a făcut apropierea de PRM?

I.M.: Bine, asta a fost în 2000. M-a respectat domnul Vadim, în primul rând. El spunea încă din 90, 91, 92: la PRM, la PRM. După aceea eu am devenit independent, apoi a insistat domnul Vadim să mai candidez.

V.T.: Vadim te-a respectat, te-a ajutat.

I.M.: Și eu îl respect și acum.

V.T.: Cum ți se pare Vadim?

I.M.: Dacă vreți să fiu sincer, cu adevărat român. Vă spun sincer, în situația care este la noi în țară, trebuie Vadim.

V.T.: Dacă știa unde se va ajunge, ai mai fi ieșit în 89?

I.M.: Nu!

V.T.: N-ai mai fi ieșit?

Înainte de a fi '89, cutremurul din Ungaria a mișcat și România

Ședința Biroului Politic al CC al PMR
din 30 oct. 1956

Strict Secret

Participă la ședința tovarășii: Gh. Apostol, E. Bodnăraș, P. Borilă, Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Al. Drăghici, Gh. Gheorghiu-Dej, Al. Moghioroș, C. Părulescu. Prezidează tov. Gh. Gheorghiu-Dej.

Ordinea de zi:

Cu privire la unele măsuri în vederea asigurării ordinii în țară.

În urma discuțiilor, Biroul Politic al CC al PMR a hotărât următoarele: ținând seama că, în urma agravării situației din Republica Populară Ungară, unele elemente reacționare au început să se agite și având în vedere manifestările dușmănoase ale unor grupuri de studenți din orașul Timișoara, este necesar să se ia următoarele măsuri:

1. Să se intensifice munca politică în rândul clasei muncitoare, pentru a întări combativitatea acesteia față de uneltirile dușmanului de clasă.

Clasa muncitoare care și-a făurit regimul democrat popular trebuie să apere cu sfințenie cuceririle sale de încercările unor elemente dușmănoase de a lovi în regimul democrat popular.

Se va acorda atenție deosebită muncii politice în rândul tineretului, intelectualilor și în special în rândul studenților, care constituie o masă mai ușor influențabilă de elemente dușmane.

2. Să se ia măsuri în vederea întăririi pazei sediilor de partid și ale sfaturilor populare regionale și orașanești.

De asemenea, se vor lua măsuri pentru întărirea grupelor de pază în întreprinderi și pentru organizarea mai temeinică a acestora.

Acolo unde va fi necesar, se vor organiza grupe de sprijin ale filiației.

Grupele de pază vor fi constituite din cei mai buni membri de partid UTM-iști și membri ai sindicatelor, tovarăși devotați trup și suflet cauzei partidului și regimului democrat popular.

Grupele de pază de la comitetele regionale, raionale și orașenești de partid vor primi imediat arme. De asemenea, se va trece în mod treptat la înarmarea grupelor de pază din întreprinderi pe baza aprobării Biroului Politic al CC al PMR.

3. Se vor lua măsuri imediat în vederea organizării pazei instituțiilor centrale și a celor din orașele principale din țară. Paza acestora va fi asigurată de către organele Securității statului, completându-se cu efective ale Forțelor Armate acolo unde este nevoie.

4. Se vor lua măsuri imediat în vederea întăririi pazei la granița cu Ungaria.

5. În legătură cu cele petrecute la Politehnica din Timișoara, se vor lua

măsuri de ridicare a celor adunați la Politehnică, de transportarea a lor la un loc special, pentru a se face trierea lor de către organele de securitate, în vederea descoperirii elementelor dușmănoase.)

6. În vederea coordonării acțiunilor de mai sus și luarea unor măsuri operative pe baza hotărârilor Biroului Politic al CC al PMR, se constituie, cu începere de la dala de 30 octombrie 1956, orele 22,00, un Comandament general, format din tovarășii Emil Bodnăraș, Nicolae Ceaușescu, Alexandru Drăghici, Leontin Sălăjan.

7. Comandamentul general va funcționa sub conducerea tov. Emil Bodnăraș și va fi subordonat Biroului Politic al CC al PMR, și Consiliului de Miniștri al RPR. Comandamentul va ține legături permanente cu tov. Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al CC al PMR, și cu tov. Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri.

8. Comandamentul general va avea dreptul de a lua orice măsuri - acolo unde se ivește necesitatea, în vederea păstrării ordinii - inclusiv dreptul de a ordona deschiderea focului dacă este necesar.

În cazul când se ivesc situații grele în unele locuri Comandamentul general va putea declara starea excepțională în zonele respective, pe care le va stabili în raport cu situația - urmând ca această măsură să se supună apoi aprobării Biroului Politic al CC al PMR.

9. Comandamentul general va putea lua măsuri pentru suspendarea cursurilor în unele institute de învățământ superior, dacă nevoile vor cere aceasta.

10. Toate informațiile privind situația din țară se vor concentra la Comandamentul general.

11. Toate măsurile de asigurare a ordinii în regiuni și raioane se vor lua sub conducerea organelor de partid respective.

12. Direcția de propagandă și cultură a CC al PMR va prezenta Biroului Politic al CC al PMR lista aceluia care primesc buletinele speciale Agerpres, în vederea restrângerii numărului acestora.

13. Se vor întocmi propuneri de măsuri în legătură cu foștii conducători legionari, nyilașiști, szalașiști și ai fostelor partide burgeze din țara noastră?

14. Se va acorda atenție deosebită CFR-ului și PTT-ului. Prezidiul Consiliului de Miniștri va studia problema îmbunătățirii salarizării lucrătorilor de la CFR și PTT.

15. În zilele ce urmează, Biroul Politic al CC al PMR se va întruni zilnic pentru a asculta raportul Comandamentului general asupra situației din țară și pentru a stabili măsurile în continuare ce urmează a fi luate.

16. În întreprinderi se vor organiza adunări în vederea prelucrării hotărârii CC al PMR, a Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor cu privire la îmbunătățirea sistemului actual de salarizare și a sistemului de pensii. De la aceste adunări se vor trimite telegrame CC al PMR și Consiliului de Miniștri.

GHEORGHIU-DEJ

Arh. CC al PCR, fond Biroul Politic, dosar nr. 358/1956. ff. 3-5

VELICA, amanta lui Mihai Viteazul

Se presupune că slăbiciunea pentru femei a lui Mihai Viteazul a fost moștenită de la tatăl său, Pătrașcu cel Bun, care, sub masca de om bun, a omorât-o pe Doamna Voica, soția sa. Se spune chiar că Mihai însuși a fost un fiu nelegitim, rezultat din relația lui Pătrașcu Vodă cu o frumoasă crâșmăriță, Tudora. Când fiul acesteia a rămas la tatăl său, Voievodul Pătrașcu, Tudora s-a călugărit, devenind monaha Teofana, și a plâns toată viața după fiul său, pentru că nu-l putea vedea, iar moartea acestuia i-a pricinuit nespuse dureri. Mihai Viteazul a fost un mare amator de legături galante și iubitor de femei. Voievodul s-a crezut întotdeauna irezistibil în fața acestora și făcea din ele ce voia el ... până într-o zi.

Orice om, cât de viteaz, are un punct slab. După victoria de la Călugăreni, Mihai este invitat la Alba Iulia de Sigismund Bathory.

Primit cu mari onoruri, aici o cunoaște pe Velica, care devine marea lui iubire și slăbiciune, până la sfârșitul vieții. Mihai trăise o poveste pasageră de amor și cu Zamfira, sora Velicăi. Pentru el, Velica devine amanta oficială și este numită de el "Stăpâna prin iubire a Ardealului".

Era rudă cu Ștefan și cu Țepeș

Velica era descendentă a domnitorilor munteni și moldoveni, rudă cu Ștefan cel Mare, dar și cu Vlad Țepeș.

Era fiica logofătului Ioan Noroceia din Pitești și a Domniței Stana, care la rândul ei era fiica Doamnei Chiajna și a lui Mircea Ciobanu. Frumoasa Velica a rămas în istorie numai pentru că a fost amanta oficială a lui Mihai Viteazul. Sora Velicăi se mărită cu Petru Ratz, un boier mai în vârstă și un mare diplomat al Transilvaniei. La rândul ei, Velica a fost măritată prima oară cu Vlad, nepotul domnitorului Petru Șchiopu al Moldovei, care, mai târziu, a ajuns Domn al Țării Românești, și care a fost otrăvit de boierii munteni.

Apoi, Velica se recăsătorește cu italianul Fabio Genga, un prieten al lui Sigismund Bathory. După ce îl cunoaște pe Mihai, Velica devine oficial țiitoarea, prietena, favorita, ibovnica lui. Spre mahnirea soției voievodului, Doamna Stanca, Mihai impune tuturor să se închine precum în fața unei doamne, nu în fața soției, ci în fața amantei sale, pe care o ia împreună cu soțul ei, la Târgoviște.

Profeția s-a împlinit

Soția lui Mihai, Doamna Stanca, suferea mult, iar curând avea să vină și timpul răzbunării. Doamna Stanca era nepoata marelui ban Dobromir al Craiovei și a logofătului Gheorghe din Corbi. Nu s-a putut stabili cine a fost însă tatăl său. A fost nefericita doamnă a unui soț afemeiat și despot în viața privată și cea publică. Doamna Stanca i-a dăruit lui Mihai doi copii: Nicolae și Florica. După înfrângerea de la Mirăslău, Mihai Viteazul este nevoit să-și trimită soția și fiul „zalog” în Transilvania. Doamna Stanca nu se duce ca o prizonieră, ci ca o regină însoțită de un mare alai, și se răzbuună plângându-se dușmanului despre nesocotințele și infidelitatea soțului ei, căruia îi prezice că deja este sortit pieirii. Din nefericire, istoria a confirmat profeția. Moartea neașteptată a lui Mihai nu-i mai dă prilejul să se însoare cu favorita sa, Velica, deși se spune că ar fi făcut-o în secret, gurile rele acuzându-l de bigamie.

După moartea Voievodului, despre Velica nu s-a mai știut nimic, deși ea a fost "punctul slab" al unui mare luptător cum a fost Mihai. El avea să intre în eternitate ca mare erou al neamului românesc și viteaz fără seamăn, după cum i-a rămas și numele.

NOSTALGII

ULIȚA COPILĂRIEI MELE ...

(urmăre din nr. trecut)

Șnere țigănci oacheșe, sprintene și frumoase, împodobite cu frunze de boz, dansau implorând cerul să dăruiască ploaie, bătrâni șugubăți stropindu-le cu apă, după o legendară datină, erau deliciul meu de copil și raza de speranță că viața pe lângă tristețe oferă bucuria clipei, deși clipele nu se va mai întoarce niciodată. Și pe nesimțite se lăsa înserarea, cu feciori și fete revenind de la horă, cu ciurda de vite reîntorcându-se de la pășune, cu scârțâitul cumpenelor de la fântâni ce scoteau apa limpede în jgheaburi pentru a le adăpa și cu dangătul lin de clopot ce ne chema la vecernie. Apoi, urmau serile cu cerul presărat de stele și givanul vecinilor ce depanau povești până când istovit adormeam în poala bunicii. Noaptea de vază cu visurile mele de copil sunt acum doar niște amintiri îndepărtate dar ori de câte ori rămân singur cu mine însumi închid ochii și le revăd cu plăcere și atunci simt cum o liniște deplină îmi cuprinde sufletul și o lacrimă mi se strecoară printre gene căci plânsul și lacrima izvorăsc numai din ochi închiși și suflete curate de copil.

Alte dimineți urmau, și ulița satului se însuflețea dis-de-diminează, căruțele trase de cai încărcate cu săteni îndreptându-se spre munca câmpului căci în acele vremi țărani aveau pământ și pământul avea țărani și era o bunăstare peste tot și oamenii erau cuminți și cinstiți, credincioși și harnici, trăind în pace și cu frica lui Dumnezeu. Dar toate s-au curmat în mod brutal. Războiul cu suferințele sale se abătuse și peste satul copilăriei mele. Oamenii blânzi și pașnici își pierduseră liniștea patriarhală de altădată, frumoasele fete din satul bănățean erau ascunse în șurle de paie pentru a nu fi necinstite de vajnicii eliberatori parfumați cu vodcă, împreună cu frumoșii cai ce urmau să fie rechiziționați, și totul, copilăria mea se transformase într-un coșmar, într-un târziu de "vreme scăpase de musafirii nepoftiți și credeam că de acum totul a luat sfârșit, dar au apărut femeile în haine cernite și ochii înlăcrimați ai celor care și-au pierdut pe cei dragi pe front și ochilor mei de copil le-a fost dat să vadă trecând pe ulița satului cortegii funerare fără de morți și în cimitir, cruci fără de groapă. Tot aici în satul de pe malul Mureșului am văzut zburând în înaltul cerului primul avion și din el căzând fițiuci pe care era desenat soarele cu culoare neagră ce parcă prevestea anii negri ce au urmat. Și pâinea din cuptorul bunicii am văzut-o călcată în picioare în colbul curții și pe oameni duși în Bărăgan, și prima răbufnire în contra binefacerilor comuniste, și colectivizarea forțată, tot aici le-am văzut și perioada aceasta a fost pentru mine ceea ce se cheamă în biblie ieșirea pentru poporul Iudeu, ieșirea din normal și plasarea în anormal, în nefiresc, în robie.

Preot Ioan BRÎNZEI

Spune-le rasiștilor că e timpul să tacă!

Rasismul, de altfel un fenomen foarte controversat la noi, promovează o ură nemotivată față de semenii noștri.

Dar cine suntem noi ca să-i judecăm pe cei din jur? Doar pentru că au o altă culoare a pielii înseamnă că ne sunt dușmani? Cineva trebuie să ia inițiativă, dar toți ne ascundem după deget.

În România, persoanele de etnie rromă sunt privite cu o oarecare indiferență, ea cauzându-le o imagine proastă în societate.

O persoană de etnie rromă poate fi ușor respinsă de la anjagare în cadrul unor firme doar pentru că e rrom. Dar poate că persoana respectivă are o capacitate de muncă mult mai mare și dă un randament mult mai bun decât un român.

Prima noastră intenție când cunoaștem o persoană este să o judecăm după aparențe.

Sunt foarte mulți rromi în România cu care putem fi mândri peste hotare: Răzvan și Mircea Lucescu, Mădălin Voicu ș.a.m.d., și atunci întreb: ei de ce sunt buni, iar cei de rând nu?

Ideal ar fi ca să ne privim noi între noi fără pic de resentimente, căci la urma urmei toți suntem oameni și nu suntem în măsură să ne criticăm unii pe alții și trebuie să ne acceptăm așa cum suntem, chiar dacă pielea noastră este neagră, chiar dacă avem ochii migdalalați, chiar dacă nu vorbim aceeași limbă.

E timpul să spunem cu mult curaj NU rasismului!

Dana PETRUȚ

Studentă anul I la Facultatea de Jurnalistică din Timișoara

Ipoteze și ipotenuze

Care ar putea fi rolul diasporei după 1989

Entuziasmul nestăvilit stârmit de „revoluția” română în direcția n-a fost exploatăată din păcate în nici un fel. Milioane de români răspândiți pe toate meridianele globului: din America de Nord în Australia și din Germania în Spania și Franța, așteptau doar un semnal să vină la patria mamă și să-și pună la dispoziție banii lor (în țară fiind o penurie extremă de capital), cunoștințele lor în domenii diferite (românii sunt eminenți la cele mai mari facultăți din străinătate, la cele mai influente companii, ca Iosif C-tin Drăgan în Italia), să revină pur și simplu în țara dragă, părăsită fortuit din persecuție comunistă sau din lipsă de oportunități și după 1989, ar fi revenit cu plăcere dacă puterea nou instalată ar fi amnistiat toate expulzările și pedepsele politice; dacă le-ar fi re acordat drepturile pierdute, imobile, mosteniri, diplome, acțiuni și alte proprietăți funciare imobiliare sau intelectuale; - ba mai mult, mulți ar fi revenit doar și dacă li se garanta integritatea (ca avere, ca orientare politică etc.).

Dar din păcate, guvernul nou ales n-a făcut nici măcar un apel umanitar în acest sens. Ba mai mult când prof.dr. Rugină din S.U.A., a oferit o reformă financiară, nu l-a băgat nimeni în seamă. Mulți s-au oferit să ajute dezinteresați la clădirea noii democrații, dar nu li s-a dat nici o atenție. Până și Ceaușescu a oferit lui Coandă pentru a-l aduce în țară post de Ministru fără portofoliu, însă conducerea noastră a ocupat funcțiile în Guvern cu „revoluționari” mulți neinstruiți ori cu nepoți și rude fără pregătire adecvată.

Așa că puținii români reveniți în țară s-au convins că aici nu s-a schimbat mare lucru și n-au mai revenit.

De asemenea Iliescu solicitat de Israel să permită reîntoarcerea în țară a 200000 de evrei ce avuseră aici

proprietăți, nu le-a permis, drept care Finanța Mondială și-a schimbat atitudinea față de România, care nu mai avea datorii externe și a hotărât și a reușit să ne îngenuncheze financiar (prin provocare de inflație-restituirea părților sociale, conducerea Băncii Naționale din afară, risipirea banilor din Trezorerie, plata grevelor și fără o productivitate corespunzătoare), o politică defavorabilă prin F.M.I. și alte foruri ca Banca Mondială etc.

Așa că fără investiții externe, schimbarea conducerilor capabile din industrie, desființarea întreprinderilor de comerț exterior și părgării antinaționale în țară, a făcut ca industria română să ajungă repede ce a vrut și declarat Roman: „morman de fier vechi”.

Deschiderea granițelor a făcut ca în câțiva ani fără legislație restrictivă, să se scoată din țară aproape tot ce era valoros și patrimoniul național de la rețete secrete de fabricație până la valori de patrimoniu ce au fost pe rând expatriate.

Dar cel mai important bun național dat gratis peste graniță a fost creierul uman. Cei mai buni și mai tineri specialiști la nivel mondial au plecat din țară fără nici o compensație pentru pregătirea și experiența acestora, descompletând stafel firmelor mari și importante din țară în diviziunea internațională a muncii. Astfel a fost păgubită țara din exterior în loc să beneficieze de diaspora română.

Nici azi nu se face nici un efort pentru stabilizarea în țară a forței de muncă. Printr-o politică iresponsabilă se încurajează migrația, chiar a forței de muncă calificată deși se fac eforturi mari în domeniul învățământului pentru pregătirea acestora.

Nici azi nu sunt favorizați cei din diaspora datorită corupției nestăpânite, legal ar fi posibil dar practic e aproape imposibil.

Dr. Ștefan TARJOC

FOAMEA

Flămânzii ne inspira drame și îndelungate suferinți,
Dar cea mai odioasă foame,
E numai... foamea de arginți.

PUBLIUS MARO

ÎNVĂȚĂTURA

Savanții doar învață cu măsură
Din gafele prețișilor deștepți.
Dar proștii nu trag nici o-nvățătură
Din comportarea celor înțelepți.

CATO CEL BĂTRÂN

CEA MAI MARE ARTĂ

Greșelile, în fond, sunt omenești.
Să afle, deci, acei cu gura spână:
«Să știi s-ascuți este o artă,
Dar artă și mai mare să... vorbești!»

EPICET

UNUI DRAMATURG

Un râu de lacrimi ne-ai promis
Că storci cu piesa ce ai scris.
Dar cu anostele litanii,
Ne storci acum numai banii.

A. PUȘCHIN

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

„Și preajma zii de murire-nemurire a Mirelei Limbii Române, Mihail Eminescu”, poetul Ioan Petraș mi-a dăruit cu gest lampadofor, un nou volum al său, prin care încearcă și reușește să devină contemporan cu „vârsta cuvintelor”, simțind astfel cum „din umerii cărții / începe să crească Muntele Sfânt”.

Personalitate adversativă prin lungi și nobile tăceri, poetul își densifică propria creație într-un edicul fragil și suplu, inaccesibil însă cititorului desfrunzit de propria umbră. Îl respect pe Ioan Petraș pentru maniera imperisabilă și previzibilă la un poet de talia sa - de a se apropia de vis și îl prețuiesc fără rezerve, pentru felul măiastru în care slujește lumina cuvintelor.

la auziți:

„Scriu
cu fața întoarsă
spre tine, Bucurie

*****

În loc de primăvară
crești pe umerii cuvintelor mele
straturi de lumină.”

Dacă omul Ioan Petraș este edafic prin locul zămislirii sale, poetul e edenic și prin universalitatea sentimentelor cu care își impresară fiecare poem.
„Aromele cântecului dănuiesc prin grădini cerești

Soarele tânăr reazămă
fructele cuvintelor.”

Aș fi curios să aflu
care ar fi pentru autor
poemul pandativ din
acest volum, căci în ceea
ce mă privește, îmi este
extrem de greu să aleg. Și
totuși:

„Printr-o liturgică sămânță
poemul tău dă Cărții vers
se mișcă-n noi mistuitoare
garoafe prinse-n univers”.

Ori:

umbră vorbelor voi fi
și-ntr-o zi voi fi fiind
umbră zării de argint”.

Vasile TODI

Când viața ta...

Calugării benedictini
„Cerșeau” botezul lui Iisus
Căci se-nălțau, ca buni creștini,
Cu sufletul la Cel de Sus...

Actura marelui Verrochio
Ce ne-a rămas ca amintire
E Leonardo - verro occhio -
Un inger blond, ca o vestire...

Minunea vieții - pelerinii
Ce „legănau” un ingerăș
Cu ochi umbroși ca Apeninii
Și limpeziți de-un izvoarăș...

Când viața ta-i nemuritoare,
De ce Florența-i sărbătoare?

04.07.2006 Aurel Jicman
„După Atena, Florența este
orașul care a făcut cel mai mult
pentru prograssul spiritului
omenesc”.
Ernest Renan, 1823-1829,
Viața lui Iisus - 1863

Ana Pauker "povestită" de fiica ei

Sărăcia, mila, păcatul... revolta ?

Fata Anei P., Tatiana, îmi va relata că mama ei nu obișnuia să-și povestească trecutul, nici chiar copilăria, atîta spunea, că o duseseră greu, tatăl ei trăind mai mult din mila enoriașilor, săraci „de meserie”, în bună parte agricultori, dar nu pe pămînt propriu, evreilor nu le era îngăduit să cumpere pămînt (erau socotiți străini) nici chiar într-o comună întemeiată de ei, ceea ce nu era prea rău, că tot n-aveau cu ce să-l cumpere... Și totuși, două amintiri din copilăria Anei s-au păstrat.

Sta mai mult la bunica, „țărăncă adevărată”, ea a crescut-o, o lua la cîmp, o ținea pînă își termina treaba. Ana nu rămînea o clipă locului, ca orice copil, scormonea și ea pămîntul, zburda toată ziua. Cînd să se înapoieze acasă, bunica, bănuind că fetița e obosită:

- Hai în brațe.
- Nu vreau în brațe !
- Hai, că ești obosită !
- Nu sînt obosită !

Pînă la urmă o lua în brațe cu de-a sila, c-așa sunt bunicile.

Un copil să nu vrea în brațe ?!... Știa Ana ce știa, voia să evite... epilogul. Pentru că bunica, cu nimic mai puțin obosită decît nepoata, dacă o aducea de la cîmp în brațe, de îndată ce ajungeau acasă o trîntea pur și simplu la pămînt, de-î „zdruncina mațele”.

— Nu mai pot!

Cum de păstrase Ana P., și-o împărțea alor săi, această amintire ?

— Este pentru mine un simbol: așa voi păți nu o dată în viață !

Altă amintire de mai târziu, cînd avea vreo 12 ani. se afla în București, locuind pe strada Apolodor, aproape de strada Sfinții Apostoli. Mama ei a trimis-o să cumpere un kilogram de cireșe, piața nu era (nu este nici acum) departe. A cumpărat, a gustat din ele și tot umblînd agale și căscînd gura de-a lungul Dâmboviței, și tot gustînd în neștire din cireșe, a ajuns acasă cu punga goală. S-a dus la mama ei și i-a povestit totul; iar ea încheiere:

— Asta sînt, ce să fac ! Dacă îmi place ceva, îmi place ! De ce m-ai trimis pe mine ? Doar mă știi !

Au trăit „în mare sărăcie”: aceasta a influențat hotărîtor destinul Anei P., iar în familie pe cel al surorii, al fratelui, al cumnatului, al nepoților și ginerelui...

Am avut prilejul să iau cunoștință de două înștiințări primite, de la autorități, de evrei din Codăești (ca și de alții din întreaga Moldovă):

„Evreul Aizic sin Aizic, a cărui onorabilitate e neîndoielnică și a cărui purtare e corectă, este obligat să părăsească această Comună deoarece s-a căsătorit, și astfel va face ca populațiunea israelită din localitate să sporească.”

„Primăria comunei Codăești — județul Vaslui, ordonă evreului Mordche Vaidenfeld să părăsească localitatea întrucît este sărac și bătrîn, astfel că spre a putea trăi ar putea fi pus în situațiunea de-a recurge la înșelăciuni față de săteni.”

Nu cunosc ce fel de adresă vor fi primit bunicii și părinții Anei P., știu doar atât: că în jurul anului 1900, familia Rabinsohn a părăsit și ea Codăești, cu gândul de a trece granița; dar nu va ajunge decît pînă la București.

Marius MIRCUCU

Cine conduce lumea?

De parcursul acestui traseu, este necesar de reținut declarațiile tatălui lui H.Harriman, viitorul ambasador al Statelor Unite la Moscova, renumit promotor al politicii de destindere și cel mai mare armator american, încă din anul 1920: „Piața rusă trebuie să fie controlată de o mână de financiar puternici, prin societăți supuse lor”.

Roosevelt, înainte de a muri, la 12 Aprilie 1945, în ultima sa telegramă adresată lui Churchill, îi recomanda „sa minimalizeze dificultățile cu sovieticii”.

Războiul nu se terminase încă. Sovieticii instalaseră deja, la 6 Martie, cu mai bine de o luna înainte, un guvern comunist în România, iar partidele noastre politice își mai făceau iluzii de intervenția aliaților pentru a salva țara, predată prin complot de reprezentanții lor însuși. Desigur ca situația fărăi noastre nu prezenta decît o dificultate minoră.

În 1958, Hrușciiov primește în vizită doi miniștri italieni insolitiți de mai mulți industriași, printre care și Giovanni Agnelli, patronul firmei Fiat. Adresându-se acestuia îi declara: „Voi sunteți adevărața putere, cu voi doresc sa negociez: In zece ani acești clovni - vorbind de miniștri- vor fi morți”.

Cinci ani mai târziu, Fiat finanțează giganticul combinat Togliatigrad. Fondurile provin de la Chase Manhattan Bank a lui Rockefeller, în valoare de 790 milioane de dolari și de la First National City Bank, 637 milioane de dolari, sub forma de împrumut, acordat Statului italian, care a servit de acoperitură.

Cînd Hrușciiov este invitat sa asiste la reuniunile Națiunilor Unite, singura personalitate americana pe care o întâlnește este A.Hammer, în apartamentele Eleonorei Roosevelt. După 15 ani de la moartea celui ce a oferit lui Stalin hegemonia asupra popoarelor din Răsărit, umbra acestuia influențează încă politica St.Unite.

Un alt președinte, John Kennedy, care a manifestat o atitudine de fermitate față de Uniunea Sovietică, atunci cînd aceasta voia să instaleze rachete în Cuba, este subiectul unui șantaj, executat de același Hammer, în ceea ce privește relațiile comerciale cu Uniunea Sovietică.

„Interesul Statelor Unite, declara el, este de a face comerț cu Uniunea Sovietică, pentru a nu închide uzinele și a înmulți numărul șomerilor”.

În virtutea acestei rațiuni au fost sacrificate interesele națiunilor subjurate de către U.Sovietică.

Așa se instaurează o diplomație paralela, diplomația marilor trusturi, care o influențează pe cea reprezentativă a Statelor, atunci cînd nu se poate substitui ei.

Hammer, asociat firmei Bechtel Corporation, cea mai secretă și mai puternică firma a St.Unite, joaca un rol determinant în cooperarea economică cu Estul, exercitînd o influență politică majoră.

De reținut faptul ca George Shultz, actualul ministru de Stat, era președintele acestei firme, iar Gaspar Weinber-ger, ministrul Apărării Naționale, era directorul general, avînd consilier pe Philipe Habib, trimisul special al lui Reagan, în timp ce serviciul de securitate al lui Hammer era încredințat fostului șef de Securitate al Casei Albe și al firmelor Bechtel, fostul șef adjunct al CIA. / Iată un transfer de suveranitate națională, firmelor multinaționale.

În 1964, firma Pepsi Cola angajează pe Nixon, ca reprezentant de comerț, pentru toate continentele. În 1972, Nixon deja președinte al St.Unite, parafează contractul Pepsi Cola cu U.Sovietică.

În momentul în care aceste personalități de anvergura, aveau de ales, între unul din cele două interese, ale societăților comerciale, deci intereselor lor proprii și cele ale Statului, nu este greu de presupus de care parte ar înclina balanța sortii. Dacă ar fi fost în joc numai interesele

St.Unite, paguba, imensa deja, ar fi fost limitată la spațiul american, dar, consecințele ei s-au abătut ca o catastrofă, peste țări lipsite de apărare.

Kendall, președintele firmei Pepsi Cola este numit, în 1969, președintele grupului de apărare a intereselor comerciale ale firmelor multinaționale, compus din 66, din cei mai importanți industriași și financiar americani, partizani ai politicii de destindere cu U.Sovietică. În această calitate, Kendall își permite sa afirme că: „U.Sovietica a respectat întotdeauna acordurile politice sau economice, pe care le-a semnat, și că Brejnev este un om profund interesat în libertățile și fericirea poporului său”.

Pe cine ar putea convinge acest magnat al finanței, dacă nu naivitatea poporului american, care nu acționează decît prin imaginea celui mai puternic Stat din lume.

Observăm deci, cu ușurința, că puterile politice sunt limitate la suveranitatea teritoriului național, devenind însă impotente în fața firmelor, care controlează și decid de evenimentele internaționale.

Filon VERCA

SCRISOAREA MAREȘALULUI ION ANTONESCU CĂTRE WILHELM FILDERMAN, PREȘEDINTELE FEDERAȚIEI COMUNITĂȚILOR EVREIEȘTI DIN ROMÂNIA

DOMNULE FILDERMAN,

În două petiții succesive îmi scrieți „de tragedia zguduitoare” și mă „implorați” în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință” și de „omenie” și subliniind că sînteți „dator” să apelați „la mine” și „numai” la mine, pentru evreii din România, care sînt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug.

Pentru a amesteca tragicul în intervenția Dvs., subliniați că această măsură „este moartea, moartea, moartea fără vină, fără altă vină, decît aceea de a fi evrei”.

Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferința celor umili și fără apărare, înțeleg durerea Dvs., dar trebuie, mai ales trebuia să înțelegeți și Dvs., toți, la timp, pe a mea, care era aceea a unui neam întreg.

Vă gîndiți, v-ați gîndit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce petrece astăzi, cînd zi de zi și ceas de ceas plătim cu mîrînimie și în sînge, cu foarte mult sînge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru pînă la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov?

Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de astă dată din acuzați în acuzatori, făcîndu-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plîngeți. Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atît mai frenetic cu cît suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce-ați făcut Dvs., anul trecut cînd ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele și cînd au putut au omorît mișelește soldații cu bîte. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întîmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografiile doveditoare. În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgici comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mînă prietenească acestor fiare ingrate.

Sînt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs. și pe care le puteți afla în amănunt.

V-ați întrebato Dvs. de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-ați întrebato cîți din ei au fost îngropați înainte de a fi morți? Voiți și în această privință dovedi, le veți avea.

Sînt acte de ură, împinsă pînă la nebunie, pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.

Drept răspuns la mîrînimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii Dvs., ajunși comisarii sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odesei printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgîndu-se temporar și-au lăsat cîțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Cînd au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor.

Oamenii care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul și urechile.

Îți dai, Domnule Filderman, seama de spectacol?

Te îngrozești? Te înduiești?

Te întrebi, de ce atîta ură, din partea unor evrei ruși cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit.

Dar ura lor este a tuturor, este ura Dvs.

Nu vă înduioșați, dacă aveți cu adevărat suflete, de ceea ce nu merită, înduioșați-vă de ceea ce merită.

Plîngeți cu mamele care și-au pierdut în astfel de chinuri copiii sau cu aceia care și-au făcut și lor și vă fac și Dvs. atîta rău.

MAREȘAL ANTONESCU 19.X.1941

Finanțarea agendei mondiale unice

În 1946, imediat după Al Doilea Război Mondial, raportul Fundației Rockefeller declara limpede: „Obiectivul viitorului este să facem din aceasta o lume unică.” În patruzeci și cinci de ani, nu s-au abătut de pe acest drum.

Fondul Fraților Rockefeller, evaluat în 1989 la \$242.120.725, cu \$7.999.659 în subvenții, ne oferă prilejul de a descoperi adevăratul scop al instituției globaliste. Măștile cad în aceasta incredibilă declarație de intenții publicată:

Sprjină eforturile din S.U.A. și de peste hotare care contribuie cu idei, formează lideri și încurajează instituțiile în tranziția spre interdependența globală.

Cu alte cuvinte, resursele Fondului Fraților Rockefeller urmează să fie folosite la elaborarea propagandei, educației, instruirea viitorilor lideri și orientarea instituțiilor (inclusiv guvernul Statelor Unite) spre o guvernare mondială unică.

Aceste trei fundații au o avuție de peste 8,2 miliarde de dolari neimpozabile, pusă în slujba propagandei, a învățământului, a instruirii pentru conducere și a „încurajării instituționale” spre deplasarea către o guvernare unică a lumii și tovarășul său nedespărțit, socialismul mondial.

În 1989, Corporația Carnegie din New York declara un patrimoniu de \$905.106.313 și subvenții anuale de \$47.587.022. Baniii Fundației Carnegie au fost folosiți anterior pentru activități extrem de benefice, cum ar fi construcția de biblioteci publice și colegii tehnice, în ultimele două decenii, printr-un aparat de propagandă numit Subscripția Carnegie pentru Pace, cu patrimoniul din 1989 de \$93.184.721, banii de la Carnegie au fost folosiți adeseori în serviciul unor inițiative pro-sovietice. Trei dintre scopurile declarate ale Corporației Carnegie sunt răspândirea cunoștințelor și a puterii de înțelegere printre locuitorii Statelor Unite și ai națiunilor (în stilul prietenului lui Carnegie, Cecil Rhodes) care au fost membre ale Commonwealth-ului britanic, evitarea războiului nuclear și ameliorarea relațiilor americano-sovietice.

Lista cu aceste subvenții ale fundației se poate găsi în orice bibliotecă publică. Este exhaustivă și oferă numeroase exemple de contribuții pentru cauze demne. Există însă unele aplicații ale banilor fundației care subliniază scopurile Instituției de a influența presa, Congresul și politica publică:

Asociația pentru Controlul Armamentului, \$200.000. Spre un program de control al armamentului și securitate națională, pentru corpul de presă din Washington D.C.

Institutul Aspen de Studii Umaniste, \$550.800. Spre întâlniri cu legislatorii americani pe tema relațiilor americano-sovietice.

Institutul Aspen de Studii Umaniste, \$300.000. Spre întâlniri cu legislatorii americani pe tema relațiilor dintre S.U.A. și Africa de Sud.

Consiliul de Relații Externe, \$208.000. Pentru studiul relațiilor americano-sovietice.

Institutul de Studii asupra Securității Est-Vest, \$50.000. Spre volumul internațional al eseurilor asupra controlului armelor convenționale.

Asociația Națiunilor Unite din Statele Unite, \$300.000. Spre un proiect asupra dialogului despre politica americano-sovietică pe tema Națiunilor Unite.

Fundația Uniunii pentru Libertățile Civile Americane, \$200.000. Pentru studii de securitate națională asupra păstrării secretelor de stat.

Consiliul de Relații Externe, \$208.000. Pentru studiul relațiilor americano-sovietice în următorul deceniu.

Consiliul de Relații Externe, \$445.000. Pentru a ajuta zece cercetători și înalți funcționari de stat americani să se instruiască în agențiile de politică externă a S.U.A.

Consiliul de Relații Externe, \$45.000. Organizarea de simpozioane în cinci orașe americane pentru a aduce chestiunile africane în atenția politicii externe a S.U.A. (subvenții multiple ale fundației spre acest proiect).

Există sute de subvenții pentru asemenea proiecte orientate spre dezarmare, legăturile dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică și propaganda de sprijinire a preocupărilor globale ale Instituției orientată spre presă, legislativ și organizațiile sociale. Toate aceste cauze deplasează subtil opinia publică spre obiectivul dinaintea stabilit al guvernării mondiale.

Dumitru COSTEA

Creația lui Will

Creația lui William Shakespeare a ajuns să fie pusă în legătură cu războiul secret doar prin străduința și zelul deosebit al antistratfordienilor. În schimb, un alt scriitor englez renumit a jucat într-adevăr un rol însemnat în istoria spionajului.

...În 1702 a apărut la Londra o broșură anonimă intitulată „Metoda cea mai scurtă pentru reprimarea dizidenților”. La prima vedere, era opera unui feroce reacționar tory, adept înverșunat al bisericii de stat anglicane, care îndemna la exterminarea adepților diferitelor secte protestante cu ajutorul oanei și al spânzuraților. Dar în scurt timp deveni evident că acest pamflet, de o „înverșunare” aproape neverosimilă, era o parodie la adresa clericilor tory. Fu identificat și autorul — un whig, comerciant din Londra, care de câteva ori s-a îmbogățit și și-a pierdut avuția agonisită, iar cu puțin timp în urmă mai era un om de încredere al regelui Wilhelm. Tocmai, acestui om, care în decursul vieții a schimbat peste o sută de pseudonime și a scris numeroase lucrări de tot felul, i-a fost sortit să-și cucerească nemurirea prin una din ele, intitulată „Viața și nemaipomenitele aventuri ale lui Robinson Crusoe”.

Dar aceasta s-a întâmplat mai târziu, iar până una alta Daniel Defoe fu aruncat, pentru cutezătoarea sa satiră, în închisoarea londoneză Newgate, fără indicarea termenului de detențiune, lăsat la „înaltă apreciere” a reginei. Manuscrisul pamfletului a fost ars de călău, iar Defoe nu numai ca a fost nevoit să plătească o amenda mare, dar a și fost expus de trei ori la stîlpul infamiei. Defoe nu se descurajă însă. El scrisese chiar, în 1703, un „Imn stîlpului infamiei”, în care lua apărarea libertății cugetului și scrisului. Totuși el nu era un luptător principal și ferm. De altfel, și conflictul dintre tory și whig degenerase într-o luptă între cliici corupte, lucra pe care el îl înțelegea prea bine. Peste câteva luni Defoe s-a împăcat cu guvernul și a fost pus în libertate.

În 1704, onorabilul Robert Harley, spiker-ul Camerei comunelor și viitor conte de Oxford, primi printr-un curier special un document anonim, cuprinzând 23 de pagini acoperite cu un scris drept, citeț. Harley aștepta acest document, de conținutul cărui fusese deja informat, și îl cunoștea, desigur, pe autor — Daniel Defoe. Iar acesta știa, la rîndul său, cui își trimite opera.

Harley era un politician deștept, ambițios și cu totul lipsit de scrupule, dispus să lupte prin orice mijloace pentru a-și menține și consolida puterea. După cum a remarcat un contemporan (William Cowper), onorabilului mister Harley îi stătea în fire „să recurgă la înșelăciune și intrigi chiar atunci când acestea nu erau de trebuință, pentru a resimți plăcere de pe urma istețimii sale. Dacă i-a fost cuiva neapărat hărăzit din naștere să devină șarlatan, apoi acesta a fost el”. Se înțelege că Harley a citit cu multă atenție mesajul lui Defoe, conținând proiectul

organizării unei atotcuprinzătoare rețele de spionaj, atît în interiorul Angliei, în vederea luptei împotriva adversarilor guvernului, cît și peste hotarele ei. (Și, lucru nu mai puțin important, acest serviciu secret urma să-și țină sub observație și pe adversarii lui Harley din guvern și să-și subordoneze total ministerul). „Dacă eu aș fi ministru — îi scria Defoe lui Harley la 2 noiembrie 1704 —, m-aș strădui să știu, pe cît e posibil, ce spune fiecare despre mine”. Pentru început, Defoe propunea crearea unei asemenea organizații în sud-estul Angliei. Ținînd seama de starea proastă a drumurilor din acea vreme, care ducea la izolarea diferitelor regiuni, el recomanda să fie introdus sistemul trimiterii regulate a unor agenți secreți în fiecare regiune, care să raporteze cele mai mici simptome ale unor stări de spirit antiguvernamentale. Proiectul a fost apreciat, iar Defoe a devenit organizatorul serviciului secret.

Plecînd în iulie 1704 într-o călătorie prin țară cu misiunea de a făuri rețeaua de spionaj, Defoe îi scria lui Harley: „Sînt ferm convins că aceasta călătorie va pune bazele unui serviciu de informații cum nu a avut Anglia niciodată”. Sub numele de Alexander Goldsmith, Defoe a parcurs partea estică a țării, ascultînd cu atenție discuțiile din hoteluri, cîrciumi, diligențe și încercînd să-și clarifice pe această cale atmosfera politică, să aprecieze șansele guvernului în alegerile parlamentare care urmau să aibă loc.

Pat ROBERTSON

Spiritismul și biserica

Mulți martori de-a lungul secolelor au arătat că personalitățile care vorbesc în lumea ocultă nu sunt spiritele descarnate ale morților. „Credința tradițională a bisericii în posedarea demonică este mai plauzibilă decît „teoriile spiritiștilor”. (Even Corliss Lamont „Iluzia nemuririi”, pag. 159).

Nu toți care s-au cufundat adînc în spiritism acceptă „interpretarea spiritistă” a „fenomenelor psihice”. După 40 de ani de cercetări, Hamlin Garland se întreba, încă, asupra „identității inteligențelor care se manifestă, adică asupra pretenției de a fi spirite descarnate ale ființelor umane moarte”. („40 ani de cercetare psihică”, pag. 385-387).

G. Whitehead vorbește despre pericolele „impresiilor greșite” și a „deducțiilor false” ale văzului, cum ar fi: „o ramă cufundată pe jumătate în apă pare frîntă”, sau „călători însetați în pustiu cred că văd oaza, când de fapt este o iluzie!”. „Mărturia simțurilor poate rătați în fenomenele psihice”. („O anchetă asupra Spiritismului”, pag. 43).

Corliss Lamont, recunoscînd că fenomenele spiritiste nu pot fi negate arată că aceasta nu înseamnă „supraviețuirea celor morți”, expresia preferată fiind „existența dincolo de mormînt”. „Spiritiștii sunt totuși foarte departe de a fi demonstrat că ipoteza supraviețuirii personale este singura și certa explicație din datele adunate”. („Iluzia nemuririi”, pag. 156-157).

Chiar anumiți catolici au considerat că „fenomenele anormale ale spiritului sunt datorate lui Satana”. „Teoria diabolică este extrem de hotărâtă să convingă lumea... mediul adesea rostește blesteme, promovează doctrine imorale și, în general, exteriorizează anumite semne care par să indice o acțiune nemijlocită a Satanei”. (P.G. Gearon, „Spiritismul; Eșecul lui”, pag. 116-117).

„Amenințarea spiritismului și... ruina produsă asupra multora, prin această formă insidioasă a necromanției, reprezintă o capcană către comunicarea cu diavoli, întrucît nimeni nu poate să probeze că „vizitatorii” din „ședințele” spiritiste sunt ființele care pretind a fi, cum poate cineva tăgădui că nu sunt spirite satanice?... Este un pericol real de a fi atras într-un asemenea vîrtej”. (Bernard Vaughan, Prefață la „Amenințarea Spiritismului” de Elliot O'Donnell).

Mulți catolici „sînt” că „mesajele spiritelor sunt produse de agenți satanici... nu de la prieteni plecați, ci de la un spirit rău care-i personifică... Teoria diabolică acoperă faptele... acestea ne conduc să conchidem că sunt agenți diabolici”. (Donald Hole - „Spiritismul și Biserica”, pag. 66,67).

Cristian NEGUREANU

Lacrima unei femei...

MAMĂ ȘI COPIL

Cam prin anul 1953 am întîlnit la Spitalul Văcărești o țărăncuță de 17 ani. Era arestată împreună cu soțul, pentru parașutistul Mircea Popovici. A dat naștere unei fetei de patru kilograme foarte bine dezvoltată. O chema Daniela. Ileana, căci așa o chema pe mamă, era fericită; pentru ea acest copil era centrul universului. Vedea în Daniela satul natal, pe părinți și pe soț. Era o ființă bună, blîndă, se purta fîmucos cu toată lumea și dorea din tot sufletul să-și îmbogățească cunoștințele. Nu ieșise pînă atunci din satul ei, care reprezenta pentru ea micul paradis după care tânjea. Toate o iubeam și încercam să-i facem viața mai ușoară.

Daniela i-a redat,echilibrul. Avea acum pentru cine să trăiască. Era ocupată cu îngrijirea ei. Avea condamnare mică și se vedea deja întorcîndu-se acasă de mînuță cu Daniela. Dar n-a vînt Dumnezeu ca bucuria să-i fie deplină, într-o bună zi, Daniela s-a îmbolnăvit. Nu mai sugea, era palidă, avea febră și îi era foarte rău: Ileana se alarma. Distrusă sufletește, se îngrozea cînd își vedea copilul în halul acela.

Au venit medicii, au consultat-o și s-au sfătuit să o interneze într-un spital din București, fără mamă. Ileana a rămas singură. Nu-și găsea locul. Zilnic, întreba doctorița de copii ce s-a întîmplat cu Daniela ei. Într-o zi, doctorița i-a spus că fetița are meningită, dar se va face bine, că-i voinicuță.

Și zilele treceau. Ileana se frămînta, așteptînd revenirea Danielei. Noi o încurajam și stăteam în preajma ei.

Cînd a ajuns la capătul răbdării, a venit ofițerul de serviciu și i-a spus să-și facă bagajul.

- Unde este fetița mea? Nu plec fără ea!

- Lasă vorba și grăbește-te! Copilul tău a murit.

Ileana a scos un țipăt și s-a prăbușit. Ce cruntă răzbunare! N-au încercat să o pregătească pentru această durere cumplită. S-au purtat atît de brutal cu această țărăncuță care nu le făcuse nici un rău. Ileana și-a pierdut cunoștința. Cînd și-a revenit, era un alt om. În urma șocului avut, nu te mai puteai înțelege cu ea. Aproape își pierduse mințile. Toate eforturile noastre de a o aduce la realitate au fost inutile. Au venit mai mulți medici și au examinat-o. Cînd plîngea, cînd spunea vorbe fără șir, cînd o chema pe Daniela. Abia după două săptămîni a început să-și revină. Am înconjurat-o cu dragoste și, încet, încet a început să mai mînanțe câte ceva. Cînd s-a vindecat era îmbătrînită cu cel puțin zece ani. Nu peste mult timp a părăsit spitalul, gârbovită de durere și de suferință.

Această fată sănătoasă de la țară, crescută în aer curat, devenise o altă ființă după lovitura arestării pe care o primise și mai ales după pierderea fetiței dragi.

Destinul n-a cruțat-o, dîndu-i aceste încercări peste puterile ei.

Alexandrina TEGLARIU VOINEA

CE CAUTĂ ROMÂNII ÎN OCCIDENT?

Dacă toți cei veniți din spațiul românesc în cel germanic ar locui în același oraș, acesta ar fi al doilea oraș românesc ca mărime, după București, iar dacă toți ar trăi într-un singur oraș în occident, acesta ar fi cel mai mare oraș românesc. Mulți au fugit de comunism, tranziție, șomaj etc, mai toți caută o viață mai bună și obțin cu timpul o nouă identitate, occidentală.

Germania și România au pierdut războiul, au capitulat necondiționat, au fost ocupate militar, așa că există o oarecare solidaritate justificată. Mai ales că Uniunea Europeană este o reeditare a Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, care se afirmă acum de la sine.

În era modernă, germanii n-au realizat că sunt responsabili pentru Sfântul Imperiu Roman și au riscat totul pe o carte egoistă - der Sonderweg - atât în cel de al doilea (1871-1918), cât și în cel de al treilea Reich, al Mișcării național-socialiste a muncitorilor germani (1933-1945) și au pierdut chiar și dreptul de a avea o istorie. Acest privilegiu îl au învingătorii. Dar chiar acum când nemții și toată lumea s-au obișnuit deja cu rolul lor de oaie neagră, alegerea după cinci secole din rândul celor 117 cardinali a unui Papă neamț, Benedictus XVI, a schimbat brusc configurația morală și politică din Germania din nou reunificată și suverană, din Europa și din lumea întreagă.

Nemții sunt în derută, pentru că prin alegerea unui Papă din rândul lor, stigma războaielor mondiale e relativizată și ei sunt încurajați să preia din nou responsabilități aproape uitate. Pe de altă parte protestanții sunt încă neîncredători în mesajul Romei și presupun un pontificat scurt. Problema Europei este lipsa unui Împărat, Conducător, Președinte al Sfântului Imperiu, care de la încoronarea lui Carol Cel Mare la Roma în 800 a fost mereu un franc-neamț. Amintirea nefastă a Imperiilor pur "germane" a lui Bismarck și Hitler, ambii potrivnicii Romei, plutește încă în aer.

În acest context românii din Germania, sunt la fel de dezorientați ca și gazdele. Clarvăzătoarea, Biserica Ortodoxă Română a înființat Mitropolie pentru Germania / UE cu sediul la Nurnberg cu cinzeci de biserici, publicația "Foaie duhovnicească" și face tot posibilul pentru a crea o comunitate româno-ortodoxă pangermană și paneuropeană conștientă de sine.

Românii din occident nolens, volens se adaptează mediului socio-cultural și se deosebesc la numai câțiva ani de cei rămași în orient, acasă. Fenomen cunoscut în America, dar în Europa această adaptare este mai firească și ne arată cum vor arăta România, Moldova, Bucovina, Serbia, Ungaria și Bulgaria după integrarea în lumea occidentală, în UE.

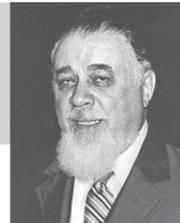
Ortodoxia a garantat supraviețuirea moldo-valahilor sub greco-slavi. Urmează în zilele noastre testarea acestei capacități de adaptare la normele și valorile UE. Experiența românilor care trăiesc în occident, cât și cea a Mitropoliei lor ortodoxe din UE va fi de mare folos și celor din spațiul românesc. Pentru că moldo-valahii, caută în UE mai mult decât un nivel de trai mai bun, ei caută, ca și nemții de altfel, refacerea vechii identități de urmași ai Romei.

Prof. dr. Viorel ROMAN

consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

din amintirile unui OM

ÎNCEPUTUL UNEI ERE NOI

La câteva zile după călătoria mea în S.U.A. și Israel, către sfârșitul lui mai 1962, „conducătorii” C.D.E.-ului au primit din partea guvernului român ordinul să organizeze o masă solemnă în cinstea mea. Toți președinții de comunități din țară au fost convocați și puși să eogieze „serviciile patriotice” aduse de mine României.

Eram uimit și, în același timp, am simțit un fel de răzbunare tardivă, stînd și ascultînd laudele dușmanilor mei, care pînă mai ieri îmi cereau capul.

Efectul vitizei mele în Statele Unite și în Israel fusese uimitor. Guvernul român a concediat, în cele din urmă, toată *levsektia*, care eșuase în lupta împotriva sionismului și *Alialei*. Conducerea Federației mi-a fost oferită, în cele din urmă, mie.

Deodată, populația evreiască nu a mai fost considerată drept indispensabilă. O generație nouă de oameni de știință, doctori, ingineri, specialiști în diverse domenii, artiști și scriitori era gata să preia funcțiunile esențiale din societate, în același timp, populația evreiască a demonstrat că era hotărîtă să plece în

Israel. Teroarea stalinistă, închisorile, propaganda C.D.E.-istă și tot felul de atitudini microase la care s-a recurs de-a lungul timpului nu au reușit să-i facă pe evrei să-și schimbe intențiile. 130000 de evrei s-au înscris pentru *Alia* în 1958. „Nu e nimic de făcut. Am renunțat la tentativele de a

vă convinge să rămîneți” — mi-a spus Bodnăraș. „Ne-ați întors spatele. V-am salvat viețile, v-am dat toate drepturile, mai mult decît ați avut vreodată în această țară, dar ați fost și ați rămas un popor nomad”.

L-am întrerupt, spunîndu-i: „Tocmai pentru a nu mai fi «nomazi» avem nevoie de o patrie, de o țară a noastră, care este Israel”.

Reacționînd la atitudinea noastră, guvernul a dat afară mii de evrei din diferite servicii în care lucrau și a exmatriculat studenții din universități.

La protestele mele, Bodnăraș, mi-a răspuns: „Știți că instrucția în școlile și universitățile noastre este gratuită și că statul socialist plătește. Ne cereți cumva să vă pregătim pe banii noștri doctorii și inginerii pentru Israel? Este prea mult!”. În cele din urmă, guvernul român ajunsese să recunoască faptul real că evreii erau un „capital politic” pierdut pentru afacerile sale politice și că pot fi făcuți „cadou” rabinului lor.

Dr. Moses ROSEN

CIUDATUL MECANISM AL DEVENIRII

Întotdeauna m-a obsedat o idee: de ce din doi oameni care se nasc cu șanse egale, unul ajunge criminal, iar celălalt judecător? Cine conferă ipostaza de victimă? Dar pe cea de călău? Unde se produce declinul, cea modificare de macaz care „garează” individul pe o linie secundară sau moartă?

Toate acestea țin, desigur, de soartă. Însă ce factori concură la configurarea ei? Și cum se face mixarea elementelor ce formează tipul pozitiv, ori, dimpotrivă, exemplarul negativ? Depinde exclusiv de sarabanda genelor? De hora cromozomială? De zaiafetul moleculelor stărnite?

Spațiul „sidero-prenatal”, alchimia intrauterină faza relegării... Ghiveci celular pe urzeală de atomi în expansiune, haos și vid cosmic, spirit celest... Iar în final, întruparea, expulzarea în nișa materiei și schițarea unui destin.

Tot acest mecanism al devenirii, deși pare logic și organizat, este, la nivel social, expresia unei harababuri constante. Altfel nu s-ar explica deturnările existențiale, eșecurile individuale și colective, ursitele strâmbе croite cu nemiluiința. Cel mai deranjant aspect vizează raportul calității-defecte, în care tocmai cusururile propulsează omul în vârf, în timp ce însușirile n-au mare relevanță. Aici, în zona asta, au loc injustiții grave, întrucât semenul pașnic și onest e anihilat și substituit cu impostori rapace. O asemenea situație nu mai e generată atât de „răzmenița moleculară”, cât de pleasna norocului. Mai ales a celui orb, de care numeroși inși au parte din plin, deși e imposibil de lămurit preferința Fortunei pentru ei și nu pentru oponenții lor întregi. Dacă trecem de obstacolul norocului, dăm de bariera hazardului. Unde selecția e la fel de severă, ba încă mai dihai, căci rămân și mai puțini oameni respectabili. Implacabilă în misiunea ei, sita cerne mereu, subțind rîndurile altuștilor și devotaților și îngroșându-le pe cele ale parvențiilor lacomi și cruzi.

Și iarăși mă chinuie întrebarea: ce, cine dirijează acest sistem ciudat de bulversare valorică? Cum accede mediocritatea în prim-plan, iar merituosul pierde veșnic? Că încă o ironie: există și o lege a compensației, însă ea avantajează tot lichelele, întrucât le dă și mai mult, în vreme ce semenilor onorabili le ia și ce au!

Stranie această metodă de „recompensare” a virtuții! Dacă ea ține de rațiunea firii, atunci putem fi liniștiți, fiindcă multe fapte identice ni se vor mai perinda pe dinaintea ochilor și tare ne vor încânta.

Alexandru MORARU
Novi-Sad, Serbia

Dacul - frate cu iudeul?

*Storicește, esenienii provin, cum am mai remarcat, din asidei. Când asmoneii (macabei) au recucerit suveranitatea națională, ctitorindu-se dinastia regalo-pontificală a Hașmoneilor au protestat împotriva acestui sacrilegiu, care unea puterea regală cu cea religioasă, sub același sceptru. Oportuniștii, și ei revendicându-se din preotul Sadoc, au întemeiat Partidul Saduceilor. Opozanții regali, nu preoți, dar specialiști în Tora și învățătura orală, grupând interesele maselor largi, s-au unit sub steagul fariseilor. O serie de slujitori ai cultului, poate reprezentanți ai unui ordin religios - nu întâmplător Iosephus Flavius îi compară cu polistaii daci, pe care Strabon îi numește kistai - refuză integrarea în lupta politică și se retrag în pustiu. Ei se înrudesc, apelăm din nou la informații prețioase furnizate de Laperrousaz (165), mai degrabă cu terapeutii, acci anahoreți de pe malul lacului alexandrin Mareotis, descriși de Filon din Alexandria în *Viața contemplativă*.*

Ca surse primare, Filon din Alexandria și Flavius Iosephus, remarcă, iar manuscritele de la Marea Moartă confirmă idealul moral-religios esenian: un ascetism riguros guvernează viața comunității, virtutea supremă fiind refuzul plăcerilor: „Disprețuiesc pentru ei înșiși căsătoria, dar adoptă copiii altora la o vârstă destul de fragedă pentru a primi învățătura lor” (166); „Nu înseamnă că ei interzic căsătoria și nici perpetuarea speciei care îi e consecința, că se apără de desfrânarea femeilor și sunt convinși că nici una din ele nu poate fi credincioasă nici unui bărbat” (167).

Filon, mai departe de viața lor, crede că „printre esenieni se află copii mici și chiar adolescenți sau tineri, întrucât caracterele acestor vârste sunt instabile și îndreptate spre noutăți din cauza lipsei de maturitate” (168).

Ion VULPE